

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. София, 29.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9626** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, вр. чл.267, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. И. Т., със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-304/04.09.2020 г. на Директора на ТД на НАП, в частта, в която е оставена без уважение жалба с вх. № С200022-000-0394968/31.08.2020г. срещу разпореждане с изх. № С200022-137-0007282/27.08.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. – С. при ЦУ на НАП, с искане за отписване по давност на задължения, начислени за периода от 2010 г. до 2014 г., включително.

В жалбата се поддържа, че съобразно направените от НАП доказателства, получени на 04.09.2020г. на имейла, състоящо се в Съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл.221 от ДОП, с изх. № С160022-048-0062245/06.12.2016г., ведно с обратна разписка по изп. Дело №[ЕИК]/2016г., следва да се направи извод, че е налице нередовно връчване на това съобщение, което води като правна последица до нередовност на предприетите в последствие принудителни изпълнителни действия по спиране, респ. прекъсване на погасителната давност, поради което жалбоподателят счита, че предприетите принудителни изпълнителни действия, описани в обжалваното Решение не са произвели правни действия и не са спрели или прекъснали

погасителната давност за процесното вземане.

Излагат се съображения, че видно от доказателствата, както и от мотивната част на самото обжалвано решение става ясно, че НАП е образувал изп. Дело №[ЕИК]/2016г., след което е изготвено Съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл.221 от ДОПК, с изх. № С160022-048-0062245/06.12.2016г., и същото е изпратено за връчване, което не е получено от длъжника, като в приложената към нея обратна разписка е отбелязана причина за невръчването – сменен адрес, без да са налице доказателства за последващи действия по връчване на съобщението по чл.221 от ДОПК. Жалбоподателят твърди, че при удостоверяване на обстоятелство на сменен от адресата адрес, следва да е налице и отбелязване /удостоверяване/ направено от куриера за имената на лицето, от което е почерпило тази информация, контакт с това лице, както и каква е връзката на това лице с адресата, но видно това не е сторено. Излагат се съображения, че не се установява и дали е направен повторен опит за връчване на съобщението, тъй като в посочените дни ако има такива по някаква причина фирмата можела да не е работила. Твърди се, че с оглед представените доказателства не е налице редовно връчване на Съобщението за доброволно изпълнение, което от своя страна води като правна последица до нередовност на предприетите в последствие принудителни изпълнителни действия по спиране, респ. прекъсване на погасителната давност. В подкрепа на твърденията си цитира ТК 2/2015г., постановено по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Моли се за отмяна на процесното решение като незаконосъобразно. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Има представени писмени бележки с които е изразено становище по представени от ответната страна писмени доказателства. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТД на НАП, чрез процесуален представител юрк. Р., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На основание чл.220 от ДОПК на 26.11.2016г. в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело под № 16012779 срещу длъжника [фирма] за неплатените от дружеството публични задължения в размер на 8390,40 лева, от които 5109,50 лева главница и 3280,90 лева – лихви.

На основание чл.221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх.№ С160022-048-0062245 от 06.12.2016г. до [фирма], с което на дружеството се съобщава за образуването срещу него изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на ТД на НАП С., в който е посочен размера на публичните задължения по вид и период. Съобщението е и изпратено за връчване на адреса за кореспонденция на дружеството.

Съгласно чл.215, ал.1 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по горното изпълнително дело са предприети действия от публичен изпълнител, с издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0043345/06.12.2016г., е постановено налагане на [фирма] запор върху налични и постъпващи суми по банковата сметка на дружеството намираща се в ТБ [фирма]. До банката е изпратено запорно съобщение № С160022-146-0015283/06.12.2016г. на основание чл.202, ал.2 от ДОПК, във вр. с чл.215, ал.1, т.1 от ДОПК, с което се запорират наличните и постъпващи суми в

посочената банкова сметка на длъжника в размер на 8 390,40 лева.

На 06.10.2017г. е издадено разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. № С170022-029-0022036.

На 29.06.2020г. е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх.№ С200022-029-0017850/29.06.2020г.

На 25.08.2020г. е подадено възражение за изтекла погасителна давност от жалбоподателя с вх,№ 14-70-00-756/25.08.2020г. и вх. № С200022-000-0389131 от 26.08.2020г. по описа на ТД на НАП С..

Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено разпореждане с изх.№ С200022-137-0007282/ 27.08.20г. на публичен изпълнител, с което е постановено частично прекратяване на производството по принудително изпълнение, поради погасени по давност публичните задължения установени с Декларации – образец б № 22001014924288/12.03.2010г., № 220021015777454/20.04.2010г., № 220021016673054/26.05.2020г., № 2200210171656728/21.06.2010г., № 220021017537905/13.07.2010г., № 220021018229409/20.08.2010г., № 220021018811260/28.09.2010г., № 220021019260293/21.10.2010г., № 220021019661403/12.11.2010г., № 220021020192663/13.12.2010г. и Данъчна декларация по ЗКПО № [ЕГН]/29.03.2010г., а за останалите задължения е постановен отказ.

Отказът за погасяване по давност, обективиран в разпореждане с изх. № С200022-137-0007282/27.08.2020г. е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С., който с решение № ПИ-304/04.09.2020г. е уважил жалбата в частта относно публични задължения за 2010г. и оставя жалбата без уважение в останалата част, което е предмет на разглеждане в настоящето производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и правен интерес от оспорването, като адресат на акта, в частта с която е оставена без уважение жалбата му. Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 15.09.2020г., видно от известието за извършено връчване по електронен път, а жалбата против него е изпратена по куриерска фирма Е. на 21.09.2020 г., с оглед на което е в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма. Спорът е относно приложението на материалния закон.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му в закона правомощия, като съгласно чл. 266 ДОПК това е Директорът на компетентната териториална дирекция, както е в случая. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на ПИ при ТД на НАП – С. да прекрати поради изтекла давност публични вземания, в

писмена форма и съдържа посочените в чл.59, ал.2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК реквизити. Самият изричен отказ за прекратяване на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на някои от вземанията, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 2 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за издаването му, така и правните основания по чл. 267, ал. 2, т. 3 и т. 5 от ДОПК във вр. с чл. 171 от ДОПК.

Установените в хода на административното производство релевантни за спора юридически факти се подкрепят от събраните в съдебното производство доказателства, с оглед на което обжалваният акт не противоречи на материално правните разпоредби.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Позовавайки се на тези разпоредби административният орган е извел извод, че по отношение на публичните задължения на дружеството за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2014г. включително не е изтекъл погасителния давностен срок, тъй като е бил спрян с налагането на обезпечителни мерки с Постановление № С160022-022-0043345/06.12.2016г. Този извод е правилен и се споделя от настоящия съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба Н-8/29.12.2005г. действаща към 2010г., декларация обр.№б се подава не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, ДЗПО, ФГВРС и данъкът по чл.42 от ЗДДЛ. Т.е. за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2014г. осигурителя е следвало да внесе дължимите осигурителни вноски до края на месеца, през който е извършено начислението, поради което и в края на съответния месец, лицето е било длъжно да подаде декларация обр. №б, ведно с начислените лихви за забава. Давността за публичните задължения за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2014г. започва да тече съответно на 01.01.2012г., 01.01.2013г., 01.01.2014г., 01.01.2015г., и би изтекла съответно на 01.01.2017г., 01.01.2018г., 01.01.2019г., 01.01.2020г., ако не са налице основанията за нейното спиране или прекъсване по чл.172, ал.1 и ал.2 от ДОПК.

Съгласно чл.92, ал.1 от ЗКПО данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. ГДД се подава в срок до 31.03. на следващата година в териториалната дирекция на НАП по регистрация на данъчно задълженото лице и в същия срок се внася данъка. Давността за тези задължения за 2011г. и за 2013г. започва да тече съответно от 01.01.2013г. и от 01.01.2015г., а пет годишния давностен срок би изтекъл на 01.01.2018г. и на 01.01.2020г., ако не е настъпило обстоятелство за спиране и/или прекъсване на давността, по смисъла на чл.172, ал.1 и ал.2 от ДОПК.

Осигурителните вноски за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски за държавно обществено осигуряване, съгласно чл.40, ал.1, т.1, б.в от ЗЗО. От тук следва, че давността за публичните задължения за здравно

осигуряване за 2011, 2012, 2013 и 2014г. започва да тече съответно на 01.01.2012г., 01.01.2013г., 01.01.2014г., 01.01.2015г. и би изтекла съответно на 01.01.2017г., 01.01.2018г., 01.01.2019г., 01.01.2020г. в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК.

С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV "Действия", Глава двадесет и пета "Принудително изпълнение". Налагането на обезпечителни мерки, в случая с Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С160022-022-0043345/06.12.2016г. е регламентирано с нормите от Раздел II "Обезпечителни мерки", Глава двадесет и четвърта "Обезпечения" и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

И тъй като в пет годишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността с налагане на обезпечителни мерки, с издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С160022-022-0043345/06.12.2016г. то към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност за публичните задължения на жалбоподателя, които са предмет на настоящето дело.

При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението, нито пък с надлежно връчване на съобщението за доброволно изпълнение. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 от ДОПК и според ал. 6 на този кодекс "изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му". С други думи, издавайки на 06.12.2016г. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С160022-022-0043345 публичният изпълнител по изп. дело №16012779/2016г. е извършил процесуално действие, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 ДОПК.

В тази връзка неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че с оглед нередовното връчване на съобщението за доброволно изпълнение до [фирма] принудителните изпълнителни действия по спиране, респ. прекъсване на давността, не могат на породят правни последици.

Позоваването на мотивите по т. 10 и т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, по тълк. дело № 2/2013 г. съда го намира за неотнормимо към настоящия спор, тъй като касае въпроси, съвсем различни от тези по настоящето дело.

Предвид изложеното по-горе жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а решението да се остави в сила.

Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно и на основание чл.78, ал. 8 ГПК във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, се дължи претендираното възнаграждение в размер на 100 лв.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. И. Т., със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-304/04.09.2020 г. на Директора на ТД на НАП, в частта, в която е оставена без уважение жалба с вх. № С200022-000-0394968/31.08.2020г. срещу разпореждане с изх. № С200022-137-0007282/27.08.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. – С. при ЦУ на НАП, с искане за отписване по давност на задължения, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. И. Т., със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: